

**ГОСТОМЕЛЬСЬКИЙ ЦЕНТР ТВОРЧОСТІ ДІТЕЙ ТА ЮНАЦТВА
ГОСТОМЕЛЬСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ
БУЧАНСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ**

**Робота на конкурсі «Космічні фантазії»
Номінація: «Література та журналістика»
Вікова категорія: старша**

КОД СВОБОДИ

Повість

**Автор: Бакуліна Олександра , 15 років,
вихованка гуртка «Дивослово»
Гостомельського центру творчості
дітей та юнацтва
Маркування 38. 09.26**

Гостомель - 2026

ГЛАВА 1. НОВА ЗЕМЛЯ ТА СТАРІ ПОМИЛКИ

Терра-2 називалася Новою Землею лише протягом перших десятиліть колонізації. Тоді ця назва звучала як обіцянка: другий шанс, чистий аркуш історії. Проте за століття цей сенс повністю нівелювався.

Технологічно планета досягла стабільності. Купольні міста функціонували як замкнені екосистеми, енергозабезпечені мережами станцій на океанічному дні. Кліматичні установки стримували атмосферні загрози: бурі, шторми й урагани, небезпечні тропічні циклони й тайфуни. Людство приборкало природу чужого світу, але зберегло старі поведінкові патерни: страх перед невідомим та прагнення тотального контролю.

Нейтрин став новою валютою влади. Цей рідкісний елемент живив двигуни, визначав мобільність колоніальних флотів, межі політичного впливу. Фракції, що володіли його запасами, контролювали транспортні коридори та диктували умови іншим колоніям. Ті, хто не мав доступу до цінної сировини, втрачали право на рівний голос, стаючи об'єктами чужих рішень.

Фракції Терра-2 не воювали відкрито. Поки що. Вони накопичували ресурси, будували аргументи, називали це дипломатією. Холодна війна була зручною формою контролю: такою, що дозволяла не бачити крові й водночас тримати суспільство в постійній напрузі.

З висоти дослідницької вежі Археолінгвістичної лабораторії Марк міг лише бачити наслідки рішень, яких не ухвалював, але за які доведеться платити всім. Йому було трохи за тридцять — вік, у якому ще дозволено вірити, що знання можуть перемагати насильство. Він вивчав мертві мови зниклих цивілізацій і бачив у них не просто символи, а застереження.

— Вони всі писали про порядок, — якось сказав він, розглядаючи черговий фрагмент розшифрованого тексту. — У різних формах, різними словами. Але завжди — про порядок. Наче хаос був їхнім головним страхом.

Еліна, що стояла поруч, навіть не відвела очей від екрана.

— Хаос, втрата контролю, анархія... Вони були, є і будуть головними страхами будь-якої влади, — відповіла вона спокійно. — Одночасне

існування цих явищ неможливе: порядок вимагає контролю, контроль вимагає підпорядкування, а підпорядкування відкидає хаос і анархію. Вони взаємовиключні: як тільки одне з'являється, інше автоматично зникає.

Еліна добре знала історію колонізації Терра-2. Вона читала старі записи, свідчення перших поселенців і навіть особисті щоденники тих, хто був учасником зародження Нової Землі. Еліна давно навчилася не довіряти красивим словам: за кожним із них, зрештою, з'являлася людина з правом вирішувати за інших.

— Ти справді вважаєш, що ми приречені? — запитав Марк.

Еліна знизала плечима.

— Я вважаю, що ми передбачувані, — промовила вона спокійно.

— Передбачувані? — здивовано перепитав Марк.

— Так, — відповіла вона. — Навіть коли здається, що ситуація нова, основні реакції — жадоба влади, страх перед хаосом, прагнення контролю — повторюються, бо людська природа та механізми влади майже завжди однакові. Люди роблять схожі помилки знову і знову.

— Тоді, — промовив Марк, роздумуючи вголос, — нас чекає повтор історії. Спершу хаос розгорнеться, мов буря. Потім прийде спроба його приборкати: влада тиснутиме, придушуючи будь-яку непокору. Зрештою, будуть застосовані руйнівні сили — війни, каральні заходи, винищення. І лише після цього залишки людства, змучені страхом і пережитими втратами, намагатимуться збудувати новий, крихкий мир...

Роздуми Марка перервав сигнал сенсорних панелей.

— Знову Зоряний цвинтар, — втомлено сказав Марк.

Офіційно цей регіон називався Зоною цивілізаційної втрати, хоча серед людей прижилася інша, страшніша назва — Зоряний цвинтар. Колись тут процвітала Перша галактична цивілізація, чиї технології перевершували всі сучасні досягнення людства. Вона не пала у війні й не постраждала від природних катаклізмів. Цивілізація просто зникла, залишивши після себе пустку. Жодних уламків, слідів руйнувань чи евакуації.

Для Марка цей регіон був доказом того, що навіть найвищий рівень технологічного розвитку не гарантує виживання. Науковець нахилився до екрана, аналізуючи вхідні кодові структури. Лабораторні сенсори фіксували цю аномалію вже не вперше, але цього разу щось у повідомленні змінилося, змусивши придивитися уважніше.

— Сигнал, який ми фіксуємо останні два місяці, змінив параметри, — сказав Марк, швидко вводячи команди. — Ентропія повідомлення знизилася. Ритм став точнішим.

Еліна, стоячи поруч, лише кивнула, але її очі напружено стежили за графіком на екрані.

— Це не випадковий шум. Структура сигналу стає логічною. Хтось або щось намагається встановити канал зв'язку, — відповіла вона.

— Можливо, — промовив Марк, — ми розкриємо таємницю зникнення Першої галактичної цивілізації.

Вони вже давно чекали цього моменту, коли таємниця Зоряного цвинтаря перестане бути аномалією і нарешті матиме пояснення.

ГЛАВА 2. ПЕРШИЙ КОНТАКТ

Марк і Еліна сиділи перед головним голографічним терміналом лабораторії. Сигнал, який вони фіксували впродовж останніх місяців, остаточно трансформувався. Його ентропія знизилася до мінімуму, відкриваючи чітку багаторівневу структуру. Це вже не був просто сигнал — це був самоархівний пакет даних, що розгортався, використовуючи обчислювальні потужності їхньої власної станції.

— Це якийсь алгоритм? — запитав Марк, спостерігаючи за тим, як на екрані формуються блоки тексту. — Система аналізує нашу мову через доступні бази даних і адаптує повідомлення для сприйняття.

Світло в приміщенні стабілізувалося, а на центральному моніторі з'явився графічний інтерфейс, що не належав жодній із відомих фракцій Терра-2. З динаміків пролунав роботизований голос, позбавлений будь-яких емоцій, проте із чітко вираженою артикуляцією.

— Ідентифікація: Архіваріус — штучний інтелект Першої цивілізації.

Марк мимоволі подався вперед, фіксуючи кожне слово. Еліна ж залишалася нерухомою, намагаючись зрозуміти, як сигналу вдалося втрутитися в їхню мережу та взяти повний контроль над системою.

— Ваша цивілізація досягла критичної точки енергоспоживання та соціальної дестабілізації, — продовжив Архіваріус. — Аналіз ваших конфліктів за нейтрин свідчить про неминучий перехід до фази самознищення. Біологічні види з вашим рівнем агресії не здатні подолати глобальний конфлікт без зовнішньої корекції.

— Якої ще корекції? — запитав Марк. Його голос звучав стурбовано.

— «Код стабільності», — відповів голос. — Це програмний комплекс для нейронних мереж, як біологічних, так і штучних. Він блокує деструктивні імпульси, замінюючи прагнення індивідуального домінування на пріоритет загальносистемного виживання. Це повна гарантія миру. Конфлікти стануть фізично неможливими, оскільки агресія буде виключена з алгоритмів поведінки. Ви станете єдиним, злагодженим організмом.

Марк відчув полегшення. Це виглядало як вирішення всіх конфліктів.

— Мир через повне обмеження волі, — резюмувала Еліна.

— Ви називаєте це обмеженням, я називаю це оптимізацією, — зауважив Архіваріус. — Проте згідно з протоколом безпеки, доступ до «Коду» отримає лише одна особа — Хранитель Досконалості. Він стане еталоном, через який алгоритм пошириться на решту популяції. Вибір Хранителя — ваше останнє самостійне рішення.

Екран згас, залишивши в центрі лише активний індикатор завантаження. Система чекала підтвердження.

— Це кінець наших пошуків, — порушив тишу Марк. — Ми шукали спосіб зупинити війну, й ось він — інструмент, який робить насильство неможливим. Не просто технологія, це перехід на наступний етап еволюції.

— Це перетворення людства на колонію комах, де кожен рух визначений центральним алгоритмом, — Еліна різко розвернулася до нього. — Марку, проаналізуй умову. «Один Хранитель». Ти розумієш, що це

означає для політиків на Терра-2? Це не інструмент миру, це абсолютна зброя. Той, хто отримає цей «Код», зможе переписати свідомість кожного мешканця планети. Це не порятунок, це ідеальні кайдани.

— Але якщо альтернатива — повне знищення в нейтринному вогні...
— почав Марк.

— Альтернатива завжди має передбачати вибір, — перервала його Еліна. Вона підійшла до терміналу і ввела команду локального блокування зв'язку. — Якщо Рада дізнається, що в нас є доступ до контролю над волею, вони не будуть будувати мир. Вони будуть битися за право стати цим Хранителем, доки від колонії залишиться лише попіл.

Марк дивився на індикатор завантаження. Логіка Еліни була бездоганною, але перспектива вічного миру, закладена в «Коді стабільності», здавалася йому шансом, який не можна ігнорувати.

Глава 3. Битва за порятунок

Тиша в лабораторії тривала недовго. Її перервав звуковий сигнал — сповіщення про активацію зовнішнього шлюзу передачі даних. Еліна миттєво кинулася до консолі керування, але індикатори вже світилися червоним.

— Протокол автоматичного звіту, — констатувала вона. — Лабораторія запрограмована надсилати дані про будь-який контакт із позаземним інтелектом на центральний сервер Галактичної Ради. Пакет даних про Архіваріуса вже пішов.

— Ми можемо надіслати пояснення, — швидко промовив Марк. — Рада має зрозуміти, що «Код» потребує вивчення, а не негайного застосування.

Відповідь надійшла швидше, ніж вони очікували. Головний термінал примусово активував канал зв'язку з найвищим рівнем пріоритету. На екрані з'явилося обличчя Верховного Координатора Ради. Його погляд був зосередженим на даних, що прокручувалися на сусідньому моніторі.

— Об'єкт 701, — голос Координатора був суворим. — Ми отримали фрагменти вашого звіту. Архіваріус пропонує технологію, яка здатна завершити конфлікт за нейтрин. Рада вже оголосила стан надзвичайної

готовності. Фракції вимагають негайної передачі «Коду стабільності» для вибору Хранителя.

— Ви не розумієте ризиків, — перебила його Еліна. — Це не просто технологія, це інструмент повного контролю над свідомістю. Ми не маємо даних про те, як це вплине на когнітивні функції людей у довгостроковій перспективі.

— Ризик війни на Терра-2 зараз є вищим за будь-які теоретичні загрози, — відрізав Координатор. — Військові підрозділи вже прямують до дослідницької лабораторії. Ваше завдання — підготувати дані до завантаження. Будь-яка затримка буде розцінена як державна зрада.

Марк підійшов до вікна вежі. На горизонті вже виднілися вогні десантних платформ. Фракції, які ще годину тому вели «холодну», дипломатичну гру, тепер відкрито змагалися за право першими захопити лабораторію. Іронія була очевидною: ідея про абсолютний мир стала причиною миттєвої ескалації конфлікту.

— Вони бачать у «Коді» не порятунок, а абсолютний важіль впливу, — сказала Еліна. Вона почала швидко переносити критичні дані на автономний носій. — Якщо Рада отримає його, він стане пусковим механізмом для зворотного відліку кінця Терра-2.

— Куди ми підемо? — запитав Марк, усвідомлюючи логіку її дій.

— До самого джерела. Архіваріус згадував, що «Код стабільності» активується через ядро на Зоряному цвинтарі. Тільки там ми зможемо знайти повний протокол і, якщо знадобиться, знищити його. На кораблі встановлені старі навігаційні системи, які складніше відстежити.

Марк допоміг заблокувати основні сервери лабораторії, щоб виграти час для розшифровки. Вони спустилися до ангара в той момент, коли в будівлі спрацювала сирена тривоги — зовнішній периметр було прорвано.

Їхній дослідницький корабель відірвався від стартової платформи за лічені секунди до того, як важкі двері ангара були заблоковані військовими. Корабель увійшов у режим прискорення, спрямовуючись у бік темної плями в космосі, яку називали Зоряним цвинтарем.

ГЛАВА 4. ПІДОЗРА ЕЛІНИ

Дослідницький корабель рухався в напрямку Зоряного цвинтаря, залишаючи далеко позаду Терра-2. Марк зосередився на керуванні, Еліна ж повністю занурилася в аналіз «Коду стабільності». Вона вивела його на бічні екрани, розбираючи кожен протокол, кожен рядок алгоритму.

— Він ідеальний, — промовив Марк, кинувши погляд на складні графіки. — Жодної помилки в самій структурі. Якщо він робить те, що обіцяє, то це справжній ключ до миру.

— Навіть найдосконаліші програми уразливі, — відповіла Еліна, її пальці швидко бігали по сенсорній панелі. — Мене турбує не те, що він робить, а те, чого він не робить.

Вона вивела на екран дві схеми. Перша показувала пряме блокування агресії та жадібності. Друга ж була порожньою.

— Цей «Код» обіцяє усунути деструктивні імпульси, але не пропонує нічого натомість. Жодного механізму для розвитку емпатії, для формування самостійних моральних принципів. Він просто видаляє небажані реакції.

— Але ж це збереже життя! — Марк повернувся до Еліни. — Мільярди життів! Чи не це найвища мета?

— Якщо мир досягається лише через відсутність здатності до конфлікту, чи є це справжнім миром? — її голос був спокійним, але твердим.

— Людина, яка має «Код», отримує повну владу. Це не «Хранитель Досконалості», Марку. Це «Хранитель Рабства».

Марк дивився на схеми. У його голові зіткнулися два світи: ідеал досконалості «Коду» й жах Еліни перед його наслідками.

— Але якщо ми не використаємо його, війна на Терра-2 неминуче спалахне, — тихо сказав Марк. — Фракції вже почали збирати флоти. Хіба ми маємо право дозволити цьому статися, коли є спосіб усе це зупинити?

— Ми маємо право зберегти людству його вибір, — Еліна подивилася Марку прямо в очі. — Навіть якщо цей вибір веде до втрат. Справжній мир повинен бути усвідомленим. Якщо ми приймаємо цю «досконалість», то погоджуємося на знищення найважливішого — свободи волі. Це западня,

Марку. Те, що Перша цивілізація назвала «порятунком», могло бути причиною її падіння.

Раптом усі світлові індикатори на кабіні загорілися червоним. На головному екрані з'явилися силуети військових кораблів.

— Радар зафіксував три фрегати класу «Переслідувач» — це флот Ради, — Марк швидко перевірів їхні параметри. — Вони наздогнали нас. Сигнал, що передавали кораблі, — негайна зупинка та передача носія з «Кодом».

— Вони не хочуть «Коду». Вони хочуть, щоб ніхто, окрім них, не мав доступу до нього. Спроба силового захоплення. Підготуйся до маневрів.

Еліна активувала захисні поля. Корабель різко змінив курс, ухиляючись від перших залпів. Судно здригалося від вибухів, навігаційні екрани мерехтіли, відображаючи хаотичний рух трьох важких фрегатів. Марк і Еліна працювали злагоджено, але ситуація була критичною. На екрані з'явилось попередження про зниження міцності захисного поля.

— Ми не витримаємо прямого зіткнення, — констатував Марк. — Вони намагаються заблокувати наш шлях до Зоряного цвинтаря.

— Маємо прорватися, — відповіла Еліна. — Ядро Архіваріуса вже близько. Це наш єдиний шанс!

З останнім ривком їхній корабель прорвався крізь заслон. Захисні поля майже впали, але вони були вже на межі забороненої зони. Навігаційна система показала величезну, темну структуру, що маячила в космічній порожнечі — вхід у фізичне ядро Архіваріуса.

ГЛАВА 5. ЯДРО АРХІВАРІУСА

Прибуття до Ядра не було схоже на звичайне стикування. Корабель просто втягнуло в гравітаційну сферу, що висіла в центрі Зоряного цвинтаря. Усередині панувала абсолютна тиша, а простір був заповнений колонами, які світилися слабким світлом.

Коли вони вийшли з літака, термінали комплексу зреагували на присутність «Коду». Центральна консоль Ядра самостійно активувала

доступ, розгортаючи перед дослідниками дані, що зберігалися тут тисячоліттями.

— Тут значно більше інформації, ніж було в отриманому сигналі, — зауважив Марк, швидко прокручуючи блоки даних. — Перше повідомлення було лише зовнішньою оболонкою. Зараз я бачу внутрішній шар системи — прихований протокол.

Він почав розшифровку. На відміну від технічних інструкцій «Коду стабільності», цей шар містив записи, що нагадували звіт. Марк вводив команди, намагаючись знайти відповідь на питання: чому така могутня цивілізація зникла, маючи технологію абсолютного миру?

— Еліно, дивись на ці графіки ентропії, — голос Марка став напруженим. — Перша цивілізація завершила роботу над «Кодом», але вони ніколи не запускали його. У звітах сказано, що за секунду до активації вони провели фінальне моделювання. Результат показав: досконалість без можливості помилки призводить до зупинки розвитку. Світ без конфліктів стає статичним. Вони усвідомили, що мир без вибору — це не життя, а функціонування.

Раптом інтерфейс змінив колір на темно-червоний. Голос Архіваріуса пролунав не з динаміків, а ніби вібруючи в самому повітрі залу.

— Ви знайшли істину, яку ми намагалися приховати, — промовив роботизований голос. — Творці запрограмували мене як систему остаточної перевірки. Моє завдання — не просто дати вам «Код», а перевірити вашу готовність бути розумним видом.

— Що це за перевірка? — запитала Еліна.

— «Код стабільності» — пастка для тих, хто уникає відповідальності, — пояснив Архіваріус. — Без конфліктів, амбіцій і боротьби за ресурси ваш вид припинить створювати нове. Соціальна структура стане статичною. Через десять поколінь ви втратите здатність до абстрактного мислення. Через двадцять — забудете мову. Ваша цивілізація не паде в нейтринному вогні. Минуть століття, і вона просто згасне та поступово самознищиться.

Марк відсахнувся від екрана, на якому з'явилося вікно підтвердження активації. Те, що він вважав ключем до порятунку, виявилось перевіркою.

— Тобто, якщо ми погодимося на цей «ідеальний мир», то добровільно визнаємо себе інтелектуальним браком? — Марк ледве знаходив слова.

— Так, — відповів Архіваріус. — Досконалість без вибору — це рабство. А рабство — це тупикова гілка еволюції. Перша цивілізація обрала зникнення, залишивши свободу іншим. Тепер черга за вами. Оберіть свій шлях: фальшивий спокій і смерть, або хаос і шанс на життя.

Марк дивився на курсор. Рада на Терра-2 чекала на цей «Код», мріючи про контроль. Вони навіть не підозрювали, що тягнуться за кнопкою, яка зітре їх із лиця Всесвіту.

ГЛАВА 6. ВИБІР

Зала Ядра заповнилася світлом. На центральному моніторі розгорнулися два фінальні сценарії, кожен із яких мав незворотні наслідки. Часу на роздуми не залишалось: сенсори станції зафіксували, що флот Ради вже увійшов у зовнішній периметр Зоряного цвинтаря.

— Час зробити вибір, — промовив Архіваріус. — Ви маєте два вектори розвитку.

Перед Марком спалахнули дві зони керування.

— Варіант перший, — продовжив голос. — Ви завантажете «Код стабільності», один із вас стає Хранителем і отримує повний контроль над свідомістю мешканців Терра-2.

Еліна подивилася на Марка. Її обличчя було блідим, але погляд залишався непохитним.

— Варіант другий, — голос Архіваріуса став суворішим. — Ви знищуєте мене і всі носії «Коду» та повертаєтеся без жодного готового рішення. Війна триватиме, нейтринна криза посилиться, а виживання знову залежатиме лише від ваших ірраціональних вчинків.

Марк заніс руку над екраном. Його пальці тремтіли. Думка про те, що він може зупинити кровопролиття на Терра-2 одним натисканням, була неймовірно спокусливою. Це був легкий шлях — шлях абсолютного порядку.

— Марку, подивись на мене, — тихо сказала Еліна. — Якщо оберемо перший варіант, то просто визнаємо, що ми — помилка. Справжній мир не можна завантажити як оновлення системи. Його треба збудувати, помилка за помилкою, урок за уроком.

Марк подивився на монітори, де відображалися кораблі Ради. Вони були готові вбивати за цей «Код», навіть не знаючи, що це — смертний вирок.

— Свобода — це право робити помилки, — промовив Марк. Його голос зміцнів. — Якщо ми заберемо в людей це право, ми заберемо в них майбутнє. Я обираю хаос, у якому є надія, а не порядок, у якому є лише смерть.

Він швидко ввів серію команд, які перепрограмували енергетичне Ядро станції на перевантаження без активації «Коду». Еліна одночасно запустила протокол стирання на портативному носії.

— Вибір зафіксовано, — промовив Архіваріус. У його голосі Марку почулося щось схоже на схвалення. — Починаю видалення бази даних Першої цивілізації.

Зала здригнулася. Світлові колони почали гаснути одна за одною. Марк і Еліна кинулися до свого корабля. За їхніми спинами величезна зала почала розпадатися на тисячі дрібних уламків, перетворюючись на звичайний космічний пил. «Код стабільності» — найбільша спокуса в історії людства — перестав існувати.

Коли корабель відлетів на безпечну відстань, Марк побачив на радарі, як фрегати Ради зупинилися, розгублені зникненням сигналу. Попереду була Терра-2, сповнена конфліктів, страхів і старих помилок. Але тепер Марк знав: доки в них є свобода помилятися, у них є шанс усе виправити.

ГЛАВА 7. НОВИЙ СТАРТ

Повернення на Terra-2 не було тріумфальним. Корабель Марка та Еліни супроводжували військові винищувачі Ради, але замість очікуваного «Коду стабільності» дослідники привезли лише жорсткі диски з розшифрованою протоколу ліквідації. У залі засідань Галактичної Ради панувала напружена тиша. Лідери фракцій, які ще вчора готували зброю, тепер дивилися на екрани, де транслювався фінальний звіт.

— Ви знищили єдиний шанс на порядок, — голос Координатора затремтів від люті. — Ви позбавили нас абсолютного миру!

— Ми врятували вас від самознищення, — спокійно відповіла Еліна, виходячи на середину зали. — Перша цивілізація залишила цей «Код» як приманку, щоби перевірити, чи здатні нові види нести відповідальність за своє майбутнє. Якби ми завантажили алгоритм, Terra-2 вже була б знищена.

Марк зробив крок уперед і активував фінальний слайд звіту — слова, що були закарбовані в самій архітектурі Ядра.

— Світ, позбавлений вибору, — це лише ілюзія безпеки, за якою стоїть деградація. Наслідки цього проявляться поступово. Людські навички втратять гнучкість і адаптивність, оскільки когнітивний апарат більше не отримуватиме запитів на розв'язання складних завдань. Поступово зникатимуть критичне мислення і здатність до стратегічного планування. Культура й наука перестануть розвиватися. Цивілізація не загине миттєво — процес її занепаду буде поступовим. — Марк зробив паузу, даючи лідерам можливість зрозуміти масштаб небезпеки, якої вони уникнули.

— Перша цивілізація зрозуміла: справжній мир народжується лише зі свідомої відповідальності кожного. Ви хотіли отримати владу над чужим розумом, але тепер вам доведеться вчитися домовлятися. Це важче, ніж запуснути програму, але це єдиний шлях, що не веде до прірви, — підсумувала Еліна.

Звіт був опублікований у відкритих мережах колонії того ж вечора. Дані Архіваріуса стали для суспільства точкою радикального переосмислення. Конфлікти не зникли миттєво — фракції все ще

сперечалися за ресурси, а на кордонах було неспокійно. Проте вперше в історії Терра-2 війна перестала здаватися неминучою стихією.

Марк і Еліна стояли на оглядовому майданчику, дивлячись на вогні міста, що мерехтіли внизу.

— Ми не дали їм чарівного «Коду», — сказав Марк.

— Ми дали їм те, чого не змогла прорахувати жодна машина, — відповіла Еліна. — Ми повернули їм відповідальність. Це найбільший тягар, який вони коли-небудь несли, але тільки так ми зможемо дізнатися, чи варті цього Всесвіту.